

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2013. szeptember 25. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

A vesztegetés büntette miatt **a vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2013. február 18. napján kihirdetett **5.B.170/2012/21.** számú ítéletét **h e l y b e n h a g y j a** azzal, hogy a 3 (három) év kiutasítást is büntetésként tekinti kiszabottnak.

A vádlott a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén legkorábban a büntetés háromnegyed részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

Megállapítja, hogy az első fokú ítélet kelte helyesen 2013. február **18.**

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült **3.000,- (háromezer) forint bűnügyi költség megfizetésére** külön felhívásra az állam javára.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét a Btk. 253. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő vesztegetés büntettében állapította meg. Ezért 1 év 6 hónap börtönbüntetésre és mellékbüntetésül Magyarország területéről 3 évi kiutasításra ítélte. A kiszabott szabadságvesztés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. A vádlottal szemben 15.452,- forintra vagyonekobbzást rendelt el, kötelezte 6.000,- forint bűnügyi költség viselésére, 110.038,- forint bűnügyi költségről akként rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

Az első fokú ítélet ellen a vádlott védője jelentett be fellebbezést, elsődlegesen bűncselekmény hiánya miatt, másodlagosan bizonyítottság hiányában a vádlott felmentése érdekében.

A fellebbviteli főügyészség átiratában - a tényállás és az indokolás kisebb mértékű kiegészítése, illetőleg helyesbítése mellett - az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta annak megállapítása mellett, hogy a másodfokú bíróság a kiutasítást, mint büntetést tekintse kiszabottnak, valamint állapítsa meg, hogy az első fokú ítélet keltezése helyesen 2013. február 18. napja.

A fellebbezési nyilvános ülésen a védő fellebbezését azonos tartalommal fenntartotta, azt részletesen indokolta.

A nyilvános ülésen jelenlévő ügyész perbeszédében az átiratában írtakat azzal a kiegészítéssel tartotta fenn, hogy a 2013. július 1. napjával módosított Be. 258. § (2) bekezdés e) pontjára figyelemmel a másodfokú bíróság az ügydöntő határozatban állapítsa meg a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját. Az ügyészi álláspont szerint ez nem eredményezi az elbíráláskor hatályban lévő 2012. évi C. törvény (új Btk.) alkalmazását, mert a feltételes szabadságra bocsáthatóságra vonatkozó rendelkezések a szabadságvesztés végrehajtásának körébe, nem pedig a Btk. 2. §-ban írt „elbírálás” fogalmi körébe tartoznak. E körben az ügyész hivatkozott a szintén 2013. július 1. napjával módosított 1979. évi 11. tvr. 126. § (2) bekezdés (2c), valamint a bírósági határozatokban 2006. 173. szám alatt közzétett eseti döntésre. Az ügyész indítványt tett a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére is.

Az ítéletábra a védelmi fellebbezést alaptalannak, az ügyészi indítványokat alaposaknak ítélte.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a fellebbezéssel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le, amelynek során figyelemmel volt a Be. XXV. Fejezetében rögzített eljárási szabályokra is. A bizonyítási eljárás eredményeként megalapozott tényállást állapított meg, amit a másodfokú bíróság csupán annyiban egészített ki, hogy az ítélet indokolásának 5. oldal 3. bekezdéséből a tényállásba utalta annak megállapítását, hogy az elkövetés időpontjában érvényes 1 euró = 309,04 forint árfolyam alapján az átadott 50 euros címletű bankjegy értéke 15.452,- forint.

Ugyanezen bekezdést akként helyesbítette a másodfokú bíróság, hogy a bankjegy sorszáma helyesen [sorszám].

Az ekként helyesbített tényállás irányadó volt a másodfokú felülbírálat során.

A védelmi fellebbezés azt sérelmezi, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el a

vádlott azon védekezését, mely szerint nem akarta az eljáró pénzügyőrt Bf.I.197/2013/5.

megvesztegetni és pusztán félreértette annak kézmozdulatát. Úgy vélte, 50 euronak megfelelő bírságot kell megfizetnie. A vádlott tagadta a neki tulajdonított kijelentést is. A védő arra is hivatkozott, hogy a vádlotti vallomással szemben kizárólag **az 1. sz. tanú** vallomása áll, hiszen az eljárásban kihallgatott további két tanú nem volt a történetek közvetlen észlelője.

Az elsőfokú bíróság a vádlotti védekezéssel szemben ítéleti tényállását **az 1. sz. tanú**, a 2. sz. tanú és a 3. sz. tanú tanúvallomására, és az okirati bizonyítékokra alapította. Emellett az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényekből további tényre is helyesen következtetett, amikor a vádlott bűnösségét megállapította. E körben vette figyelembe azt, hogy a vádlott negyven éve kamionsofőrként dolgozik, ezért kellő tapasztalattal és ismerettel kellett rendelkeznie arról, hogy a határ átlépésekor milyen okiratokra van szükség, illetve azok hiányos kitöltése milyen összegű bírsággal járhat. Ezért alaptalan volt az a védekezése, mely szerint a pénzügyőr öt ujjának felmutatását 50 euro összegű bírság kiszabásának vélte. Emellett **az 1. sz. tanú** következetesen vallotta azt, hogy a vádlott a pénz átadása során a vállát megveregette és a „documents oké” kijelentést tette.

E bizonyítékok egyenkénti és összességükben történő értékelése alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett arra, hogy a vádlott a pénzt azért akarta átadni a pénzügyőrnek, hogy az tekintsen el a dokumentumok hiányos kitöltésétől, azaz kötelességét megszegve engedje át a vádlottat a határátkelőhelyen.

Az első fokú ítélet 5. oldal 4. és 5. bekezdésében az elsőfokú bíróság okszerű és logikus indokát adta annak, mely körülményekre tekintettel vetette el a vádlotti védekezést, és fogadta el az azzal szemben álló bizonyítékokat. E körben kifejtett álláspontja iratszerű, azzal a másodfokú bíróság is mindenben egyetértett.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és a bűncselekményét is a törvény szerint minősítette.

A másodfokú bíróság osztotta a fellebbviteli főügyészség álláspontját abban is, hogy az elbíráláskor hatályban lévő anyagi jogi rendelkezések sem a minősítés, sem pedig a büntetés kiszabása tekintetében a vádlottra nem jelentenek kedvezőbb elbírálást. Ezért a másodfokú bíróság is az általános szabályok szerint az elkövetéskor hatályban lévő törvényi rendelkezéseket alkalmazta.

Az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket hiánytalanul tárta fel, és a bűncselekmény tárgyi súlyával, valamint az elkövető személyében rejlő társadalomra

veszélyességgel arányban álló büntetést szabott ki. Ennek során azonban tévedett, amikor a kiutasítást mellékbüntetésként szabta ki. Az elkövetéskor hatályban lévő (2010. május 1. napjától hatályos) Btk. 38. § (1) bekezdés f) pontja alapján a kiutasítás büntetésnek minősül. Ezért a másodfokú bíróság azt a rendelkező részben írtak szerint büntetésként tekintette kiszabottnak.

A másodfokú bíróság egyetértett az ügyészi állásponttal a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának megállapítását illetően is. A 2013. július 1. napjától hatályos Be. 258. § (2) bekezdés e) pontja szerint az ítélet rendelkező részének tartalmaznia kell a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját is. Ez a rendelkezés összhangban áll a 2013. július 1. napjától hatályos 2012. évi C. törvény (új Btk.) 38. § (1) bekezdésével. E szakasz (2) bekezdése szerint ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb 3 hónapnak a kitöltését követő nap. Ez a rendelkezés enyhébb, mint az elkövetéskor hatályban lévő 1978. évi IV. törvény (régí Btk.) 47. § (2) bekezdés 2. fordulata, mely szerint feltételes szabadságra bocsátásnak csak akkor van helye, ha az elítélt börtönben végrehajtandó büntetésének legalább háromnegyed részét kitöltötte.

Bár a bírói gyakorlat e körben még nem kialakult, és az ítélőtábla tudomása szerint nem is egységes, e kérdésben eltérő jogi álláspontok vannak, az ítélőtábla azonban abban is osztotta a fellebbviteli főügyészség álláspontját, hogy a feltétles szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezés - még ha kedvezőbb is a terhelt számára - nem vonja maga után az elbíráláskori anyagi jogszabályok alkalmazását. Ez a rendelkezés ugyanis nem a büntetőjogi fő kérdések (bűnösség, bűncselekmény minősítése, büntetés kiszabása), hanem a szabadságvesztés végrehajtásának körébe tartozik. A 2013. július 1-től hatályos 1979. évi 11. tvr. 126. § (2) bekezdés (2c) pontja szerint „a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény alkalmazásával kiszabott szabadságvesztésre ítélt a 2013. június 30. napján hatályban volt 1978. évi IV. törvény rendelkezései szerint bocsátható feltételes szabadságra”. E rendelkezésre, valamint az ügyész által is hivatkozott BH 2006.173. eseti döntésre figyelemmel a másodfokú bíróság az elkövetéskor hatályos törvényi rendelkezéseket alkalmazva a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a szabadságvesztés háromnegyed részének kitöltéséhez kötötte.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az első fokú ítélet fejrésze még helyesen tartalmazta az ügydöntő határozat kihirdetésének napját, de az ítélet kelte már

Bf.I.197/2013/5.

pontatlanul 2013. február 28. napját tüntette fel. Ezért ezt az elírást a másodfokú bíróság határozatának rendelkező részében helyesbítette.

A kifejtettekből következik, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezést alaptalannak találta, ezért az első fokú ítéletet - a rendelkező részben írt kiegészítéssel, illetőleg pontosítással - a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdése alapján - figyelemmel a Be. 338. § (1) bekezdésére is - kötelezte a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére.

A végzés ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2013. szeptember 25. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.	Dr. Cserhádi Ágota sk.	Sefta Márta dr. sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.197/2013/5. számú végzése és a Szegedi Törvényszék 5.B.170/2012/21. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Szeged, 2013. szeptember 25.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke